

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB13 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB13 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2005 , s. 29. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb13-txt-shoot-n65.pdf> (tilgået 20. juni 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 22

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB13:65

#

Der var noget Sandt i et Ord af Peter, som han engang sagde, at der religiøst var den Forskjel mell. ham og mig: at han betragtede Guds-Forholdet som det at blive elsket, jeg som det at elske. Denne Bemærkning var mig just ikke ny, den har oftere beskæftiget mig, om Gud ikke var altfor uendelig ophøiet til at et Msk. turde elske ham – men der staaer jo dog: Du skal elske Herren Din Gud. Fremdeles har jeg jo ogsaa selv altid udtrykt, at det er Gud, der gjør Alt for mig.

Men Forskjellen mellem os To er dog alligevel ikke ganske uheldigt betegnet derved. Sagen er, Peter har aldrig været ung i aandelig Forstand; han har faaet et sygeligt Indtryk af det Religiøse, han er blevet saa angst og bange for Gud, at han i denne Pusilanimitet sidder – og Gud veed, om han bliver ret opflammet ved at turde troe at være elsket af Gud. Jeg har i legemlig Forstand aldrig været ung. Men aandelig har jeg været en Yngling og i god Forstand. Overvældet af Gud, tilintetgjort til hvad der er mindre end at være en Spurv for ham, har jeg dog faaet en vis Frimodighed til ungdommeligt at turde inklade mig med ham; jeg har barnligt kunnet faae det i mit Hoved, at Guds Uendelighed just var at han kunde bekymre sig om det Mindste, barnligt gaae ind i den min fromme Indbildning, at han ikke tog det unaadigt op, naar jeg sagde i Forhold til en redeligere Stræben: bitte, bitte, forsmaa mig ikke, o, Du Uendelige, Du for hvem jeg dog i ethvert Secund i en anden Forstand er mindre end Intet.

Dette er Ungdommelighed, det er Barnlighed; men det har hørt mit Væsen sandt til. Dette har været mig en Salighed, at det har været mig saa naturligt og geläufigt at forstaae, at jeg har kunnet det paa mine Fingre: at jo Uendeligere En er – desto mindre kan han bekymre sig om Smaating, o, nei, saa forstandig har jeg aldrig været!, nei jo uendeligere En er, desto mere kan og vil han bekymre sig om Smaating, jeg har troet det var bogstaveligen, at han bekymrede sig om hver en Spurv – bogstaveligen, ja naturligviis, det var mig af yderste Vigtighed, da det for mig i en anden Forstand bestandigt har været saa, at jeg var en Spurv, ell. mindre.

Kald det Galskab, nu vel jeg vil bede Gud i mit sidste Øieblik at maatte faae Lov til endnu en Gang at takke ham, at han gjorde mig saaledes gal. I Sandhed Den, hvem Gud ikke saaledes kan gjøre gal, det er et stort Spørgsmaal, om han nogensinde ret har havt Indtrykket af at være til for Gud.

Forøvrigt er jeg jo villig til at erindre om, hvad jeg oftere har erindret om, at i Forholdet til Gud er Udviklingen i een Forstand den: at jo længere man lever med ham, jo fjernere føler man sig paa en Maade fra ham; thi jo uendeligere er han ophøiet. Som Barn lever man frisk væk sammen med ham; Som Yngling mener man, at naar man rigtigt stræber,

saa lader det sig dog nok gjøre: ak, og som Ældre, saa mærker man, at han dog er En altfor uendelig; imidlertid er det en ikke ringe Forskjel om man har været Barn og Yngling, ell. strax er kommet til at begynde med det Gammel-Mandsagtige.